

SEZGIN KAYMAZ • Geber Anne!..

© 1998 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1998-2017, İstanbul (11 baskı)

İletişim Yayınları 455 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 67
ISBN-13: 978-975-05-3638-0

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 2. BASIM
1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

DİZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Geber Anne!..

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

Kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!..* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Farfara* (2017), *Nefha* (2018), *Benyusuf* (2019), *Bakele* (2020), *Son Şîra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021), *Düz Dünyacılar* (2023).

Dünyanın en çirkin güzeline,

Timur'a...

*Evde düşman gizli, bön örter kapu
Hilekâr firavunun müdaafası bu...*

– MEVLÂNÂ

Islak, yumuşacık, ateş gibi bir dudak?

“Öptüm dee uyandırdım

Öptüm dee uyandırdım...”

Dipdiri, zıpkın gibi uyandı. Melek hep böyle uyandırırdu onu. Melek Anne’si... Etrafına bakındı. Bu nazlanıp o yana bu yana dönene kadar o çoktan çıkıp gitmişti bile. Melek gibi.

O gün on yedisine basacaktı. Abisiyle babası çıkmış olmalıydı evden. Üzerinde bir beyaz slip vardı sadece. Ayaklarını yere sarkıtıp camdan dışarı, arka bahçeye baktı bir süre. Saatlerle başı hoş değildi. Komodinin üzerinde duran horozlu çalar saati yaz boyunca hiç kurmamıştı. Melek Anne’si zamanın önemi ve zamanlamanın değeri üstünde çok durmasa ve o melek yüzüyle, ama buyurucu sesiyle ışıklar saçarak gülümseyip; “Vaktini saatini bilmelisin Sarı’m. Dünya’nın direği saatinin zembereğinde gizlidir!” demese, kol saati de kullanmazdı. Teneffüsler için zil sesi vardı; günler için radyo, televizyon, gazete; tatiller için müfredat-tedrisat falan filan. Olmadı, sorardın birine, öğrenirdin.

Kalktı.

Topallaya topallaya gidip kapının arkasındaki çengele asılı siyah kimonosunu geçirdi sırtına. Kuşağını usulünce bağladı. Çıkıp; “Günaydın!” diye bağırdı şımarık şımarık. Normalde bu ka-

dar cırlamazdı ama bugün özeldi, şımarmak da hak. “Duşa giriyorum. Birazdan kahvaltı masasına teşrif ederim.”

Kapıyı açmadan önce kulak kesilerek mutfağın oralardan gelecek şarkı gibi “Günaydın”ı bekledi. Sabah selâmi balkonun oralardan geldi. Gene bir dersle birlikte:

“Günaydın sarı çiçeğim. Balkondayım. Ama kahvaltı masasına teşrif edilmez, kahvaltı masası teşrif edilir.”

Tamamdı, dersimizi de aldık, günümüz rast gidecekti mecburen. Banyoya girdi.

Tembel tembel soyundu. Meme uçlarında giderek siyahvari bir renk almaya başlayan ve uzadıkça uzayan kıllara baktı. Sonra kasıklarındaki koyu renk kıl yumağını inceledi. Buralar da sakal gibi falan tıraş edilir miydi acaba? “Etek traşı” diyordu Rıdvangil, etek de ne alâkaysa? Bir de tam şeyinin orası insanın; kaptırırısın maptırırısın.

Yıkayıp çıktı. Altına ithal blucinini giydi. Üste beyaz, sıfır yaka tişört, onun üstüne de annesinin ona çok yakıştırdığı, açık mavi, kolsuz, V yaka süveterini. Öyleydi. Melek ona, “Yakıştı!” dedi miydi, bu, “Kaçarın yok, bunu giymek zorundasın!” demekti, ama rahatsız edici bir emir sayılmazdı. O kadının kendisi emirdi çünkü, emir nasıl emir versin? Sağ ayak başparmak protezi, tenis çorapları ve sonra da spor ayakkabıları. Zenith marka kallavi saatini kasten takmadı. Birazcık daha şımarabilirdi bugün. Özel günlerin şımarma hakkı meselesi; gene Melek İsmailoğlu kuralı.

Balkona doğru salına salına yürüdü.

Salondan geçerken müzik setine şöyle bir uğrayıp pikaba The Who’nun uzunçalarını koydu. Yüz ifadesini görmek için çevirdi kafasını, balkonda bardağına çay dolduran annesine baktı. Kızarmıydı ki? “Başımı şişirme sabah sabah!” der miydi? Ama yok... Tatlı tatlı gülümsüyordu bak, melek gibi gülümsüyordu. Evin en küçük oğlu, golden retriever marka “Sarın”, evin ortanca oğlu ve de öbür Sarısını, Tayfun’u görünce kuyruğunu patır patır yere vurmaya başladı.

“İyi iyiii...” dedi balkona geçerken, “bu sabah benim patırtım seni rahatsız etmiyor demek?”

“Zevkler değişiyor sarım...” dedi Melek, “yeni neslin gençlerini anlama süratimiz ise maalesef!”

Evin gerçek hâkimini evin bütün fertleri kadar, hâttâ onlardan bile iyi bilirdi Sarı, ne zaman Melek, yani evin mutlak hâkimi başka biriyle konuşmaya, ilgilenmeye başlasa kıskanç inilti çıkararak yattığı yerden kalkmaya üşenirmiş gibi sürüne sürüne gidip koca kafasını kadının dizine dayar, onunla konuşma benimle konuş, onu sevme beni sev der gibi homurdanmaya başladılar. Gene öyle yaptı.

Köpeğe şakacıktan hırlayıp diş gösterdi Tayfun, sırtıp kahvaltı masasına baktı. Rutin menüleri her Allah'ın günü aşmayı beceren annesinin yanağına bir öpücük kondurup camekânın karşısındaki sandalyesine kuruldu. Patronunu öpüp duran çocuğa kıskanç bakışlar fırlatıyordu Sarı. Sonra şakacıktan o da Tayfun'a hırladı. Kuyruğu palavradan hırladığını ele veriyordu pat pat.

“Bugün de dereotlu omlet ha?” Bu kadına hayran olmamak mümkün değildi. “Bunu nasıl başarıyorsun anne?” Bir kahvaltı bir kahvaltuya benzemez mi? Benzemiyordu. Ne yapıp edip her bir kahvaltuyu bambaşka bir kahvaltuya dönüştürüyordu Melek.

Narin dirseklerini masaya yaslamıştı şimdi, küçük çenesini de içe büküp üst üste koyduğu ellerine. Sırtı bir balerin sırtı kadar dik duruyordu. Dimdik! Gülerek överek baktı oğluna.

“Bugün benim iltifat günüm...” dedi. “Sen nazlanacak, azıcık da şımaracaksın, ben de sana iltifat edeceğim.”

“Evet Melek Hanım!” dedi Tayfun omletten büyükçe bir parçayı tabağına yerleştirirken. “Biliyoruz, bugün Yirmi Üç Ağustos. On yedi sene önce dünyanın en güzel kadınına bağırta bağırta doğduğum gün.”

Melek güldü sadece. Alnına düşen sarı perçemini kulağının arkasına sıkıştırdı. Sarı fazla muhabbete gelemiyordu, gene hırladı.

“Bana ne hediye aldın anne? Ha anne?”

İkisi de doğma büyüme aristokrat kaşların biri ustaca havaya kalktı.

“Ne ayıp, sorulur mu hiç? Ölsem söylemem. Akşama kadar sabret bakalım.”

Tayfun sırttı.

“Ben de biliyorum söylemeyeceğini de... şansımı denedim işte.”

Kaş usul usul indi yerine.

“Tadı kaçır Sarı Prens'im, tadı kaçır.”

“Doğru sahiden.”

Çatalın ucu kadar bile denilemeyecek bir küçücük parça omlet alarak tabağının kenarına koydu Melek İsmailoğlu. Hep böyle yapardı. Eşi Şükran sabahın altısında kalkar, ayrı kahvaltı ederdi. Büyük oğlu Tufan yedide uyanır, yedi buçuğa doğru kahvaltı masasında olurdu. Tayfun imtiyazlıydı, ne zaman isterse o zaman kalkardı. Alıştırmıştı hepsini Melek, kahvaltı masasında yalnız bırakmazdı kimseyi. Teker teker, günün hangi saatinde olursa olsun yanlarına oturur, söyleşir, karnı çoktan doymuş da olsa yemiş gibi yapardı. Bir taraftan da kıskançlık krizine kapılmasın diye Sarı'nın başını okşardı bir elini aşağı salıp.

Her birini ayrı şımartırdı aile fertlerinin. Buna karşılık kayıtsız şartsız teslim almıştı hepsini. Teker teker, baba Şükran İsmailoğlu, büyük oğlan Tufan ve küçük oğlan Tayfun, güle oynaya, seve seve boyun eğerdiler ona. Otoriteyi ona ne zaman teslim ettikleri hakkında hiçbirinin en küçük bir fikri yoktu. Bu konuda bir tasaları, kaygıları, merakları da. Baba bile yüksünmedikten sonra.

Evdeki sarsılmaz otoritesinin bir diğer tezahürü de şuydu Melek İsmailoğlu'nun: Çatısının altındaki her yaratığa ayrı bir isim takar, kimse ağzını açıp gık diyemezdi. Kocasına “Şükran'ım” derdi, her yerde, her zaman ve her daim; sanki adamın adı Şükran değil de Şükran'ımmış. Şirkete telefon ettiğinde sekretere öyle sorardı koskoca patronu meselâ: “Şükran'ım yerinde mi? Görüşmek istediğimi bildirin.” Tufan'ın adı Tufan değildi Melek Anne'nin dilinde, “Kocaoğlan”dı. Kocaoğlan aşağı, Kocaoğlan yukarı... Ayı çağrışlı bu benzetmenin şakasını bile edemezdi Tufan. Sıkı mı etsin?

En güzel ad Tayfun'un adıydı. Başında “sarı” sıfatı bulunan her şekilde seslenirdi ona. “Sarı fare”, “Sarı çiçek”, “Sarı böcek”, “Sarı ışık”... Ama en çok; “Sarı Prens.” Geldiğinde adı başka bir şey olan köpeğe bile kendi aklına estiği gibi “Sarı” diye ad takmış, bunu otoritesiyle mühürlemiş, geçmiş gitmişti; kimse hayvanın eski adını hatırlamıyordu artık, Sarı bile. Daha bunlar neydi ki? Çiçeklerinin adı vardı çiçeklerinin, hepsi de Melek İsmailoğlu patentli. En sevdiği çiçeği Küçük Orospu'ydu. Demir çiçekliğin en üst çemberinde onun saksısı dururdu. Diğerleri alt katlardaki yerlerine ra-